

Svobodné noviny na internetu

☛ www.i-sn.cz ☛

MY POSPREJOVANÍ...

My, pozemští červi, konzumenti darů „jakoby z nebe spadlých“, tedy „bojových“ nemocí a léků, paralyzujících snahy o rozhodování sami o sobě, dárců upravujících náš život do reálné demokracie, diktované nám nejspíše místodržiteli z nebe povolánými, kteří jediné vědí, co je pro nás dobré a před čím nás musí chránit, se v dobré víře v tyto bohy pokorně připravujeme na svůj úděl lidských otroků na zemi. Slibujeme, že otevřeme zcela své nitro tomuto novému trendu, budeme tvrdě pracovat pro své pány na nebesích a v sedesátí se budeme pokorně hlásit do krematoria, abychom nezatěžovali společnost jako „zbyteční jedlíci“. K tomu nám dopomáhej Bůh na nebesích a Velký bratr na Zemi. Amen.

Tak nějak se bude muset změnit Desatero božích příkázání ve verzi NWO, tedy celosvětové vlády nových bohů na nebesích. Možná, že ani ne tak nových, jako „přetransformovaných“ do ryze ekonomické normy. Politickou totalitu komunismu vystřídala mnohem tvrdší a účinnější ekonomická totalita globálního kapitalismu v čele s Velkým bratrem, která uctívá jako nejvyšší božstvo na Zemi jen chamtivost po majetku a touhu po moci nad obecným lidem. Lidem, kteří dosud tvoří vrchol pozemské fauny a domnívají se, že jsou pány této Země, aniž by hodlali připustit, že byli stvořeni jako tvor čistě užitkový. Pánem je však jiný tvor, prakticky vzhledem nerozeznatelný od místních lidí, ve svém srdci však zcela jiný a nastoluje svou vládu. Ta spočívá ve snaze zúrodnit maximálně tuto Zemi pomocí nás lidí tak, aby bez velké námahy mohla poskytovat ideální životní podmínky skupině vládců, obsluhovaných zbytkem lidstva, ponechaných žít právě k tomuto účelu a jako zdroje potravin. Zdá se, že hledání důvodů existence života na naší planetě se možná jeden z nich podaří obhájit. Je jím vývoj člověka jako dokonalého, pracovitého biorobota s dostatečně vysokou inteligencí, bez sebeuvedomění a s vyhovující nutriční hodnotou jeho tkání.

To je samozřejmě jen parodie, ale takový je nejspíše náš osud, ať se nám to líbí, nebo ne. Při svých kritikách dnešní společnosti a hledání něčeho lepšího pro lidskou společnost jsem ale nemohl nevzít úvahu pospolné společnosti mravenců a včel, ovládané snad jedním mozgovým centrem, působícím dodnes neobjeveným způsobem na všechny jedince dané komunity tak, aby pracovali v její prospěch. Bez ohledu na individuální přání jedinců, která tam snad ani neexistují. Všichni se podřizují jedné vůli bez reptání a kritiky, což je v našich lidských poměrech nepředstavitelné. Ale jako společnost silně prosperují. Je snad ta odevzdanost kolektivu, která se tolik přičií našim představám o osobní svobodě jedinou cestou k ideální společnosti? Doufám, že ne. Podobá se až příliš tomu, v poslední době nám silně vnucovanému NWO – Novému světovému pořádku.

Ne, že by nám ten způsob byl úplně cizí a u lidí se nevyskytoval. Mravenci jsou ochotni při svém přechodu ohně, či vodní překážky vytvořit most z vlastních těl, což vlastně my třeba při velkých válečných invazích také, ale za normální to nepovažujeme. Oni asi také ne, zeptat se jich ale nemůžeme. Oni nereptají, protože vlastně vůbec nemluví. Domlouvají se jen jednostranně pomocí feromonů a dotyků u mravenců a tanečků u včel a tomu my moc nerozumíme. Je to společenství tvorů, podobných těm „psím lidem“, o kterých jsem už psal, kteří mají ale pravidla chování pro ně poněkud volnější. Přísná, až despotická poslušnost je však základem velké společenské produktivity v obou případech. Prakticky totalita, která se lidem ale nelíbí. Dokonce jsou ale mezi mravenci i otrokáři, kteří

používají menší druh jako své otroky pro práce podřadnější, než je pořádková služba a obrana mraveniště.

Příroda snad ani nezná druhové společenství, které by fungovalo na principu obecného prospěchu pro všechny. Všude jsou určité hierarchie a společenské vrstvy, vytvářející jistotu, byť i malou nespravedlnost. Stejně, jako nejsou identičtí všichni členové žádné společnosti. Nespravedlnosti, vyskytující se pravidelně ve společnosti lidské však najdeme jen málokde, protože jsou podporovány lidskou invencí, kterou ona hmyzí společenství nemají. Ta je strůjcem lidského pokroku, ale také vzájemného vykořisťování uvnitř druhu. A to mírou, kterou zase neznají oni. Člověk člověku není jen vlkem, ale často také potravou, byť převážně ekonomickou.

Sociální demokracie vede ke zlenivění lidí a tím menší prosperitě. A také proto, že do vedoucích pozic se dostávají snáze lidé odborně méně schopní, ale ochotní sdružovat se v bratrstvech sobě podobných. Kapitalistická demokracie naopak vyniká dravostí jedinců a technickým pokrokem, který přináší větší konkurenceschopnost. Ani on však není ušetřen sdružování lidí s podobnými zájmy, především osobními. Mnohem více rozděluje společnost nejen na bohaté a chudé, ale vytváří i jiné trendy, sloužící sobeckému zájmu na úkor ostatních. Kromě válek pro majetkové, nebo územní výhody a finančních transakcí, shrnujících majetek do rukou několika jedinců vznikají spolky s cílem ovládnutí co největší části světa, ba i celé Země. Jednou z nejzávadnějších je snaha vytvořit jednu vládu pro celou Zemi (NWO), ale nikoli volenou podle schopností, jen podle osobní dravosti a chamtivosti za pomoci peněz a globálního kapitalismu, vyjádřenou majetkem a ekonomickou mocí.

Taková politika nese sebou vlnu agrese v celé společnosti a s ní terorismus osobní i společenský. Kromě atentátů a útoků na civilní obyvatelstvo s cílem zabít co nejvíce lidí se stále častěji objevují například dříve neobvyklé útoky zvířat, zejména útoky psů na své pány, vražedné útoky jedinců, nebo i dokonce dětí z neadekvátních příčin. Tato agresivita musí být něčím záměrně naočkována a vyprovokována. Svůj podíl na tom mají jistě i masmédiá, která jsou plná vražd a násilí a formují tak mysl lidí, aby násilí brali jako běžnou věc. Snad jako přípravu na onu apokalypsu, inzerovanou na příští prosinec. Konec celého světa to zřejmě v žádném případě nebude, jen konec svobodného života lidstva.

Již mnohokrát jsem se zmínil, že společenský řád, spravedlivý pro všechny není ani možný. A i kdyby byl, že za současných podmínek, kdy rádoby vládcí světa a jejich místodržitelé mají v rukou prostředky k formování smýšlení lidí, jinou nadvládu, než podle vlastního vkusu nepřipustí. V současné době mají ve většině vlád, včetně té naší, své lidi a kde je nemají, snaží se likvidovat jejich odpor vojensky. Sám Barack Obama je natolik netypický představitel pozemšťana, že bych se nedivil tomu, že je přinejmenším místodržitelem nějaké zákulisní moci. I u nás máme adepty na takové služby. Poznají se nejen podle vysoké a často klátivé postavy, ale hlavně podle protilidového jednání, sloužícího cizím zájmům. Očekávaná velká světová hospodářská krize, předpovídaná Rockefellerem jako důvod k přijetí NWO je asi na cestě a pád dolaru (a zavedení společné americké kontinentální měny „amero“) rozhybe světové hospodářství nepředpověditelným způsobem.

Severoamerická vláda totiž nemá vlastní peníze, vydávání peněz svěřila soukromým bankám a od té doby si na své akce musí peníze půjčovat od nich na nemalý až lichvářský úrok. Odtud to obrovské zadlužení, zdražení státních aktivit a bezpracné zisky bankéřů, kteří navíc touto závislostí ovládají politiku státu i volbu jejich před-

stavitelů. Stejně je to u nás, ale s rozdílem v tom, že si půjčujeme v zahraničí a zisky bank jdou tam. Přitom by si mohl stát půjčít od svých občanů, při dostatečné záruce a na menší úrok, než u MMF. Taková snaha se v minulých letech již vyskytla, ale tvůrce našeho zahraničního zadlužení to po svém nástupu do vlády smetl ze stolu. Kdo ví, jaký směr mu byl vlastně osudný.

Neočekávaně se ale začínají vyskytovat protesty proti současnému stavu, které – není-li to desinformace pravdou – by mohly být nadějně ve smyslu potřebného ozdravení společnosti. Prohlášení Unie bezpečnostních složek MV, či aktivity vyměňte (regionální) politiky u nás, vzrůstající nespokojenost s nešvary a neschopností ve státní politice, kde se řeší jen osobní problémy politiků, respektive zametání afér pod koberec, aniž by nastala náprava nebo změna, hledání, jak vydolovat z občanů peníze na jejich utrácení a nepoškodit zbohatlíky, to všechno jsou polínka do ohně, která by mohla k tomu vést. Jak už jsem se ale několikrát zmínil, obrana dnešních protagonistů a letargie lidí jsou velice silné. Uvidíme, jak to dopadne. Zdá se, že třetí světová válka již probíhá ve stylu Alternativy 3, i když sled mnoha hrůzných, nedostatečně vysvětlených počinů může být nesprávně pochopen. Není už ani snaha nějak zamaskovat, nebo vysvětlit to sprejování z oblohy. Ani snaha jej kontrolovat, natož proti němu bránit. Ledacos se dovíte na „<http://www.examiner.com/exopolitics-in-seattle/expert-chemtrails-are-global-covert-operation-for-total-control-detecting-ufos>“

Ještě budeme možná vděční za sprejování rozemletými růžovými brýlemi, které by nám umožnilo přežít tento stav s naočkovanou euforií z „užitečných“ novot celosvětové vlády. Vlastně by to bylo dobré až dnes, kdy díky válčení počasím s námi příroda dělá divy. A díky „vděku“ Americe naši politici hledají možnosti, jak z nás ještě něco vyždímat. Mladí se ale přizpůsobí, to je už jiná generace a my staří jim budeme muset udělat místo. Beztak už pro nás není současný život ničím zvlášť radostným. Už Ingman Bergman prý to glosoval výrokem: „Stáří je dřina!“. Proto mi prosím odpusťte ty moje neustálé stesky.

1. 8. 2011

ING. VLADIMÍR VESELÝ

• • •

PROKLÍNÁNÍ (16. část)

1a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že dávali a dávají přednost VÝRAZNĚMU mohutnění své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse PŘED její obludně velkou zakrnělostí! (Zemřel bych PŘEDČASNĚ, kdybych nevyšlo také tuto pravdu!)

1b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že dávali a dávají přednost VÝRAZNĚMU mohutnění své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse PŘED její obludně velkou zakrnělostí!

1c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že dávali a dávají přednost VÝRAZNĚMU mohutnění své

vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse PŘED její obludně velkou zakrnělostí!

2. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že dávali a dávají přednost počinání poctivému, odvážnému a statečnému PŘED sprostou vychytralostí, sprostým příkrčenectvím a sprostou prodejností!

3. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že dávali a dávají přednost usilování o STRMÝ duševní růst PŘED nejrůznějšími podobami duševního lenošení!

4. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že se nesmiřovali a nesmiřují s tím, že ze SKORO VŠECH nádherných dětí vyrůstají dodnes politicky i nepoliticky špinaví a hloupi PODLIDÉ!

5. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU, když tvrdili a tvrdí, že dávali a dávají přednost hořkým pravdám PŘED nasládlým lhaním!

6. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdím že se nesmiřovali a nesmiřují sd UMLČOVÁNÍM zmíněných myslitelů a buřičů!

7. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že dávali a dávají přednost intenzivnímu vyhledávání a důkladnému osvojování si pravd KLÍČOVÝCH pro život jednotlivce i celé společnosti PŘED hltáním kdejakého braku!

8. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že se nesmiřoval a nesmiřují s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy!

9. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že dávali a dávají přednost úsilí vyrůst v SILÁKY v ohledu intelektuálním i mravním PŘED konzumentským obžerstvím!

10. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že usilovali a usilují o zákaz VŠECH lžidemokratických stran, že v nich viděli a vidí organizace ZLOČINECKÉ!

11. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU, když tvrdili a tvrdí, že dávali a dávají přednost počinání rozumnému a mravnému PŘED libováním si ve kdejakém blbství i kdejaké špíně!

12. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že se nesmiřovali a nesmiřují s bujením politické i pelešnické pornografie a prostituce, politického i pelešnického kuplířství!

13. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdi-

li a tvrdí, že dávají přednost počínání ušlechtilému PŘED otročením špinavci a hlupákovi v sobě!

14. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že dodržují ZÁKLADNÍ zákon demokracie, tj. že poctivě respektují vůli většiny ze VŠECH oprávněných voličů!

15. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že dávají přednost blahodárné nespokojenosti se sebou PŘED pustošivou domýšlivostí!

16. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že dodržují spravedlnost vůči mnohonásobným zločincům, že je VYHAZUJÍ ze všech významných funkcí a ZABAVUJÍ jim nakradený i neparazitovaný majetek!

17. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že dávají přednost NÁSLEDOVÁNÍ siláků v ohledu intelektuálním i mravním PŘED příslušností ke špinavým a hloupým podlidem!

18. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že nebažili a nebaží po nezasloužené moci, nezasloužených penězích i nezasloužené slávě!

19. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí že se poctivě zajímali a zajímají o pravdy KLÍČOVÉ pro život jednotlivce i celé společnosti!

20. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, že nedávali a nedávají přednost tupé spokojenosti PŘED tvrdým útočením proti zločincům politickým i nepolitickým!

21. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že dávají přednost PŘÍSNÉ spravedlnosti vůči kdečemu i kdekomu PŘED nijak nepodmíněnou a lenošivou (tj. zne-mravňující) shovívavostí!

22. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že respektovali a respektují politickou i nepolitickou ZÁVAZNOT předraze zaplacené zásady: „Už nikdy ne jako ovce“!

23. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, dbali a dbají na to, aby jejich život nebyl v mnoha ohledech napůl odpornou fraškou a napůl odpornou tragédií!

24. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že se nesmiřovali a nesmiřují s odměňováními mnohonásobných zločinců a šilenců i funkcemi nejvyššími!

25. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdi-

li a tvrdí, že dávají přednost blahodárné nespokojenosti se sebou PŘED pustošivou domýšlivostí!

26. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, že se nesmiřovali a nesmiřují s parazitováním na politickém i nepolitickém blbství a politické i nepolitické špině svých současníků!

27. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že respektují to, že „náš“ život NENÍ jen náš, že měl a má patřit PŘEDEVŠÍM usilování o radikální redukci pustošivých zlotřilostí!

28. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU, když tvrdili a tvrdí, že se nesmiřovali a nesmiřují s bujením zvráceností a zlotřilostí politických i nepolitických!

29. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že DĚLALI A DĚLAJÍ to, co dělat rozhodně máme, a také NEDĚLALI A NEDĚLAJÍ to, co najisto dělat nemáme!

30. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že svá těžká provinění politická i nepolitická odčiňovali a odčiňují v míře CO NEJVĚTŠÍ!

31. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že nedávali a nedávají přednost „poklidnému soužití“ i se zločinci a šilenci mnohonásobnými PŘED tvrdým útočením proti nim!

32. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, že nepatřili a nepatří k VÝRAZNÝM podílníkům na bujení zvráceností a zlotřilostí politických i nepolitických, a tím také na tom, že naše planeta je napařád velikým BLÁZINCEM v obou zmíněných ohledech!

33. NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že lžidemokraté LHALI A LŽOU kdekomu i sami sobě, když tvrdili a tvrdí, že jejich mnohonásobně prašivý život smrdutě NE-UHNÍVAL A NEUHNÍVÁ!

ING. ANTONÍN BĚLOHOUBEK

• • •

HOŘKÉ MEDICÍNY (č. 68)

• Radost z nabytí způsobilosti HOJNÉHO přebývání v duševním světě pronikavých myslitelů a poctivých buřičů má tvůj život PRORŮST I PROZÁŘIT!

• JE SPOUSTA věcí podstatných pro politický i nepolitický život jednotlivce a také celé společnosti, které už NEMUSÍME obje-vovat, ale „jen“ si je poctivě osvojit!

• KAŽDÉ vědomé i nevědomé odvádění pozornosti od bujení pustošivých hanebností bylo, je a bude VELIKOU špatností!

• Jen více nebo méně sprostými SEDMILHÁŘI byli, jsou a budou VŠICHNI lžidemokraté!

• Při bujení pustošivých zvráceností a zlotřilostí máme mluvit a psát PŘEDEVŠÍM o způsobech jejich radikální redukce!

• Poklidné soužití“ se lžidemokratickými prostitutky a prostitutkami, lžidemokratickými kuplíři a kuplířkami máš znovu a znovu PROKLÍNAT!

• Je toho HODNĚ, co musíš dokázat, abys VYBŘEDL z příslušnosti ke zločincům a šilencům mnohonásobným!

• Přinejmenším pro toho lepšího v tobě i ve tvých současnících to NENÍ marnost nad marnost, když znovu a znovu BURÁCÍŠ proti bujení politického i nepolitického blbství a politické i nepolitické křivosti!

• Vědomým nebo nevědomým zlem bylo, je a bude VŠECHNO odvádění pozornosti od usilování o STRMÝ duševní růst tvých současníků!

• Bez referend OPRAVDU poctivých ohledně politických i nepolitických věcí podstatných naše planeta BUDE rájem zlodějů v obou zmíněných ohledech!

• NIKDY si nemůžeš být jistý tím, že tvůj dnešní den není tvým dnem POSLEDNÍM!

• ANI NELZE připomínat nadbytečně, že lžidemokratické země byly, jsou a budou RÁJEM zlodějů politických i nepolitických!

• Poctivě naplňovat alespoň to, co patří k MINIMU duševní vyspělosti, to bylo, je a dlouho ještě bude NAD duševní způsobilost skoro všech našich předchůdců, současníků i miliard našich následovníků!

• Bylo, je a bude NAD duševní způsobilost V. Havla a V. Klause PROPADAT se hanbou nad jejich prezidentováním!

ING. ANTONÍN BĚLOHOUBEK

• • • ZA VLADIMÍREM FRÖHLICHEM

V neděli 3. července 2011 podlehl ve věku 64 let zákeřné chorobě Vladimír Fröhlich. Patřil k výrazným osobnostem národně socialistické strany. Ovlivnil řadu svých stranických souputníků, ale i generačně mladších aktivistů. Byl ctěn pro svůj osobitý humor a pronikavý úsudek.

Vladimír Fröhlich se narodil 24. června 1947 v Praze. Maturoval na střední všeobecné vzdělávací škole, na které studoval v letech 1962 až 1965. Po maturitě byl odveden na vojnu. V letech 1970 až 1974 absolvoval konzervatoř Jaroslava Ježka. Od roku 1973 až do roku 1976 účinkoval v orchestru „Ein Kessel Buntes“ v německém Berlíně. Roku 1976 zahájil nástavbové studium klinické biochemie a mikrobiologie; následující rok začal pracovat v pražských nemocnicích jako biochemik. Studium ukončil roku 1978 a nadále pracoval jako biochemik až do roku 1989.

V roce 1989 vstoupil do Československé demokratické iniciativy, která se stala součástí Občanského fóra. Do vypršení mandátu 15. června 1992 byl poslancem parlamentu – České národní rady. V letech 1993 až 1994 zastával funkci místopředsedy Hnutí duchodců za životní jistoty. Na krátkou dobu se stáhl do ústraní z rodinných důvodů a roku 1996 vstoupil do České strany národně sociální. Stal se spoluzakladatelem staronové České strany národně socialistické, která se roku 2005 vytvořila převážně ze členů zadlužené strany národně sociální. Na 32. sjezdu byl zvolen do ÚR. Byl jedním z předních členů, kteří stáli v roce 2006 u obnovené činnosti České strany národně socialistické. Proto byl i na ustavujícím sjezdu zvolen delegátem do ÚR a následně i do Předsednictva ÚR. Stal se tiskovým mluvčím strany. Jeho lidské a politické zkušenosti ho předurčovaly pro práci ve vedení strany. V roce 2011 pro spory s vedením ČSNS (2005) stranu opustil.

Vladimír Fröhlich byl nositelem řady vyznamenání: bronzového kříže České obce legionářské (2006), stříbrného kříže České obce legionářské (2008) a zlaté medaile UN FORCES Sdružení válečných veteránů.

Byl velkým bojovníkem do svých posledních dnů. Čest jeho památce! Nezapomeneme!

BC. JAN KOPAL

• • • CO SE DĚJE KOLEM NÁS...?

POSTŘEHY A KOMENTÁŘE – ČERVENEC 2011

4. 7. 2011: Úmrtí Otto von Habsburka

Dne ČT24 (viz www.ct.24.cz) oznámila, že ve věku 98 let zemřel Otto von Habsburg. Dodejme zatím: jeden s jasným nárokem na český královský trůn.

Je zvláštní, že zemřel na státní svátek USA a měl dobrý vztah k USA, odkud měl určitou pomoc a jistotu. Je zvláštní, že spojené státy, republika USA – Spojené státy americké se staly útočištěm mnohých a ve své praxi podporovaly řadu králů a královských režimů křesťanských a i nekřesťanských.

Je zvláštní, že administrativa řady posledních prezidentů USA vsadila na Izrael a ochranu Židů a jejich zájmy a paralelně na podporu arabských režimů, zejména formou císařství (perský šáh) či království, jako je Jordánsko či Saúdská Arábie. Nejbližším spojencem USA je Velká Británie, tradiční království v čele s královnou a existující tradiční šlechtou. Ovšem tradiční demokracie – demokracie monarchistické, šlechtické...

Je to vše zvláštní.

6. 7. 2011: O vibracích a vítězství pravdy a lásky

Samozřejmě se musí dodat: nad lží a nenávisť! Tedy výrok, který je prý alfou a omegou či snad mottem, slovy na štítu Václava Havla. Opravdu?

Získal jsem k narozeninám knihu. Díky dárci, díky spisovateli: Robin Norwood se složitým názvem „Proč Já, Proč Toto, Proč Ted“. Z anglického originálu „Why Me, Why This, Why Now“, vydané Carol Southern Books, 1994, jako ISBN 80-7205-061-3, vydanou česky r. 1996, Pragma, Věžeňská 3. Tak to máme reálie, existenci jevu. Už v názvu bych protestoval proti překladu, protože sice je možné „Why Me“ přeložit jako „proč já“, ale spíše ve významu, a tedy přesně, otrocky: „proč Mně“. Někdo toto vše sype na hlavu a hází klacky pod nohy, včetně nejnovějších elektronických vymožeností, krátce „elektronické klacky“. To existuje! Ať již jako světelné závory, či silnější „klacky“, svazky laserových děl, které dodají potřebnou energii a páli až po propálení pancíře i tanků a zpopelnění vojáků... Toto se špitálo o setkání ČLR a SSSR na Ussuri okolo roku 1968...

Úvodní myšlenka je typická: „Každý problém je úkol vytvořený vaší duší.“ Bum ho. Vaše duše je centrum světa! Že by? Co tohle připomíná? Ale staré inženýrské učení, zachycené u strojařů: „Jsem Já, jak 10 kupek hnoje, pak Vy...“ Jak praktické vyjádření z doby komunistické praxe! 231 stran podobných moudrostí vychází z něčeho nového: zednářské agitace!

Fakta na stůl: užijte citace str. 150, zhruba polovinu knihy podobných zednářských nesmyslů! „Tváří v tvář takovému nezájmu o blaho inkarnované bytosti bychom skoro došli k závěru, že ve Vesmíru neexistuje žádný Bůh a žádná síla lásky, pokud by si takové podmínky a okolnosti náhodou inkarnovaná bytost nevybra-

la dobrovolně, aby mohla projít následujícím cyklem: EXISTENCE/ZKUŠENOST/ROZVOJ... A pak řeči o karmě a vibracích ... a pak typické rady a fakta na str. 188: „...rady okultistů, astrologů a jiných odborníků z oblasti věštění. Nakolik jsou taková vyšetření přesná a užitečná, závisí na několika okolnostech: schopnostech okultisty, úrovni přizpůsobení toho dne, energetickém spojení mezi našimi Rádci a Rádci okultisty (protože při správném vyšetření cokoli jsou schopni naši Rádci předat Rádčům okultistů, je potom předloženo okultistou nám), jestli je duševní vývoj okultisty na takové úrovni, aby byl schopen přijmout vše, o čem s námi naše duše hovoří... A dalších asi 15 podobných rozvíjejících se vět předlouhé souvětí. Viz ISBN. Se skvostem na závěr: „...abychom obdrželi příslib, že nastanou lepší časy, anebo jestli musíme ještě chvíli tápat v temnotách“! Bum a je tu podstata. Zaplať a orákulum ti z Tvé duše vyčte, co nevíš, abys nebyl v temnotě nevědomosti a ve vibracích karmy nejistoty. Nic o tradičním náboženství, křesťanství, Kristu a jeho Evangelii: přišel jsem, viděl jsem, trpěl jako vy, byl umučen jako vy budete mučení a týráni (!) a vstal jsem z mrtvých! Nic o Kristových odpůrcích, židovských strukturách židovských náboženských škol spolupracujících s Římany, římským impériem. Nic o moderní fyzice, kde slovo vibrace se užívá spíše u mechanických kmitů v konstrukci strojů, aut a letadel či mostů nebo postelí... Či v akustice, nauce o vibracích hmotného prostředí. Až po elektřinu, kde vibruje leccos. Od kladívek a kontaktů mechanických přerušovačů až po elektrické kmity a celé oscilátory, někde vázané na mechanické kmity křemene, krystalu a zpětných vazeb rezonujících systémů na vlastním kmitočtu. Svět rezonancí a jejich obrovského dosahu – i elektrických vysílačů. Co zakrývají zednáři a Václav Havel žvaněním o vibracích lásky a o karmě, když spíše myslí na opravdovou Karmu a jak zdanit a zdrazit plynu k jejímu provozu jako průtokového ohříváče? Ohřeje se voda na mytí průtokem pravdou a láskou? Podle podobných knih a okultistů ano! A pokusně.

Pokus provedli 2 experimentátoři a napsali zprávu u pokusu: 23. 5. 1989 M. W. „Bill“ Cooper „Mimozemšťané za vládou USA“, a M. Dolejší „Analýza 17. 11. 1989“. Celý úvodní text zde nahore je od lidem škodících (zde nesmysl!) ET, ufonů a jejich slouhů, spřeženců a kašparů, kterým peníze nesmrdí!

7. 7. 2011: Ronald Reagan 4. 7. 2011 v Exopolitice

Slušní lidé si váží velikánů a zkoumají jejich poselství. Velká i ta malá, tedy praktické poznámky pro všední den. O to více se velké osobnosti projeví ve svátek.

Je tomu tak i v české Exopolitice, kde Karel Rašín připomněl ke 4. 7. 2011. tedy ke státnímu svátku USA, významného prezidenta USA. Tvrdák, kovboj, herec, ale i recesista srandista, milý společník a lidový myslitel, realista. To vše jako politik, guvernér tvrdě válčící černošskými komunisty, marxisty, a nikoli imaginárními teroristy, ale s Černými panterami a jejich kolegy na univerzitách okolo Angely Davis, kriminálnice a miláčka komunistických propagandistů. Ronald Reagan kvůli tvrdému tlaku na komunisty a marxisty se stal dvakrát zvoleným prezidentem USA. Spojené státy uchránil před velkými válkami, natož před nesmyslným drážděním despotických Arabů proměnou jejich domovských krajín na jatka... Ronald Reagan uzbrazil „železnou pět dělnické třídy“, krutý SSSR. Přivedl Sovětský svaz k jednacímu stolu a vyjednal vítězství USA. Připravil rozlomení a pád Berlínské zdi a pak „železné opony“. Jeho posledním dílem v roli prezidenta USA byly dvě nejzákladnější roviny politiky velmoci USA. Úspěšný odpor vůči komunismu, kde si soudruzi sehráli i v Praze 17. 11. 1989 krvavou frašku „sametu“ po událostech z Národní třídy. Co tam bylo mrtvých! Nejprve dezinformačních z dílny pozdějšího ředitele ČTK Ing. Petra Uhla o mrtvém studentu Martinu Šmídovi. Horší to bylo

se sebestřelujícími se esenbáky a estébáky. Těch pak bylo! A zejména pak likvidace skutečných odpůrců komunismu, nahrazovaných bolševickými kreaturami, krvavými vrahy z 50. let z kohorty lumpů a vrahů okolo Slánského. L. Dobrovský, ministr obrany ČSSR a ČSFR, budiž moskevským příkladem, kde pak velvyslancoval! Havla a jeho kamarády vysvětlil nezapomenutelný Miroslav Dolejší v „Analýze 17. 11. 1989“. A bylo jasno. Než čtenář pochopil... Většina nepochopila dodnes!

Ronald Reagan byl jedním z velkých a významných politiků, kteří byli upřímně veselí a milovali legraci. Dodnes je připomínán jeho „únik informací“ aneb jak dal novinářům informaci z první ruky od prezidenta USA v úřadu a na tiskovce, že US rakety už letí na Kreml a okolí, že vyhlásil válku SSSR!

Podobně žertoval, ovšem bez legrace, že hlavní cíl US ústupků SSSR a hledání přijatelných kompromisů ve snížení zbrojení a pojistek proti náhodnému vypuknutí jaderné války mezi SSSR a USA je v nalezení soužití Rusů a Američanů a jejich spojení (jako za 2. světové války) proti společnému nepříteli – ET, mimozemšťanům, ufonům, vetřelcům z vesmíru. Tyto výroky opakoval pětkrát, včetně půdy OSN! Co Ronald Reagan naznačil?

Karel Rašín si zaslouží úctu za poctivou práci na překladech původních zdrojů amerického světa a za jejich zveřejnění. Je jedno, zda se zabývá podivná historika, kdy jako politik veřejné moci USA potvrdil při promítání jinotaje režiséra Spielberga o ET a vůbec mimozemšťanech, že to tak nějak bylo.

Důležité je to, co se dělo pak! Reagan byl vymazán z povědomí americké veřejnosti, zaplaven Spielbergovými slátaninami o Židech a holocaustu. Zástupné, prolhané téma, zakrývající téma okupace USA ET, mimozemšťany, UFONY! Kde můžeme vidět dílo ET? Ano, knihu „Mimozemšťané za vládou USA“, poslanou veřejnosti USA i světa M. W. Cooperem a nepřímo potvrzenou „Analýzou 17. 11. 1989“ M. Dolejšího. Tihle agresivní okupační ufoní nás krmí bajkami o významu Židů, Mojžíše a holocaustu, aby nám ukázali, co nás čeká: obrana před ET jako s ministrem z Havlova týmu L. Dobrovským. Jak otočil bavoráka okolo sloupu u Střešovicke nemocnice – na čisté rovině. Pánbůh s námi a zlé pryč!

R. Reagan našel odvahu vládnoucím zednářům v USA, sám v jejich spolku se jim postavil a jejich šéfy, jako A. Davis, zavřít a ufonům z Mojžíšových kruhů vzkázat: budeme se s vámi bít, třeba za pomoci Rusů a dalších lidí!

Díky Exopolitice, že R. Reagana připomněla 4. 7. 2011 a tím vše další!

7. 7. 2011: Implantované výbušniny teroristů

Psát o ufonech, ET, tedy mimozemšťanech, je těžké. Publikum očekává nejnovější zprávy, jak hned vedle Cipiska v Řáholci svítila taková studená světylka. Či jak v lese u Budějovic šel večer chlad po zádech a je tam tak divně. Prostě ufoní – a to dokonce v křoví!

Ale že jsme krmeni lumpárnami a sprostotami, že když jdete na úřad, seberou vám tašku, rentgenují ji, včetně nezanedbatelných hygienických rizik silného RTG záření nekonečných RTG rámu a skenerů. Totéž na letištích. RTG, prosvěčující metrový kufr, je rozhodně stejně silný jako ten, prosvěčující metrákového tloušťka či „tloušťku“. Tloušťtici?

Centrální odposlechy systému ECHOLON a mnohé další, kopírování digitálních systémů telefonování – proto mobily, proto internet. Proto vše ve světě technik PC... Všude štenice, kamery, pozorkové, udavači. Nechte se na ulici okrást, třeba vedle sídla policie v Praze, olepeného kamerami, a zloděje na záznamu z kamer pražské policie nevidíte... Totéž při nehodách na silnici. Proč to fízlování?

Jsou za tím skuteční ufoní, kteří šíří bajky o harašení? Křovím u Budějovic či v Řáholci, a plní tím celé ufokluby záhad, parku kul-

tury a oddechu? Tedy: ufo kultury a ufooddechu, záhad, mystiky a parapsychologie: Pro blbě?

Mezitím svět ovládají teroristé, nasednou si do kokpitů letadel a prolétají skrz věžáky... Řeknou v Albertu, Bille, Hypernově či jinde: Dejte mně 10 deka dynamitu a zabalit. A USA jsou pak v luf-tě a tím pr... Opravdu?

Není to jinak? Netekla nafta do moře asi 3/4 roku v Mexickém zálivu? Není velká část dna moře v tomto zálivu samá ropa? Nevy-padá to tam jako na měsících Jupiteru, Saturnu, Uranu? Neteče ve státní svátek v symbolu národních parků světa v Yelowstonu v USA ropa, nafta, centrální lososí řekou? 4. 7. 2011? Ale teče! I 4. 7. 2011...

Nevyhlásili ti skuteční teroristé – ufo, ET, mimozemšťané, lidem hodně nepřátelští, žargonem „hodně lidem negativní“, že se nyní mísí silně rentgenovat každý, neboť teroristé si budou za-šívát dynamit pod kůži, když nestačilo si jej strčit do pr..., pardon do konečnicku či do ucha? A pak v děsném výbuchu rozmetat USA až po Izrael?

Budou ty rentgeny už sterilizovat celé davu, podle dávného Hitlerova plánu, který je dobře popsán v původních českých a čl. dokumentech o nacistickém režimu Německa 1933-1945? To je, jak půjdou Češi z Böhmen und Mähren na úrad, asi nejlépe pracovní, a budou vyplňovat dlouhé dotazníky a pod okénkem bude RTG přístroj? A tím proběhne jak vyplnění sčítacího dotazníku asi z 5 minut sterilizace a možná se rozběhne i rakovina...

Starý Hitlerův plán pod rouškou zašívání dynamitu pod kůži na břiše? Když každý blbec z hodin chemie by měl vědět, že se ne-mocné srdce léčí nitroglycerinem. To je ten neškodný lékařský, na rozdíl od toho zlého, Nobelova, který je velmi fyziologicky aktivní a zabije vás po vniknutí miligramů do těla? Většina výbušnin je fyziologicky aktivní, jedovatá. Navíc barví. Takový silně žlu-tý terorista, s pěnou okolo huby, ten je nápadný, když se potí v e smrtelných křečích s vypoulenýma očima a volá jako Švejk: „Na Bělehrad, na Amerikúúúú...“

Blbost a debilita budí pochváleny! To nám to léto pěkně za-číná...

MIROSLAV MÜLLER

• • •

... A BUDE POZDĚ

Otevřený dopis premiéru Nečasovi, ve kterém žádají hlavu dok-tora Bátoru, podepsalo 24 senátorek a senátorů z ČSSD, KDU-ČSL i ODS. Požadavek zdůvodňují Bátorovým propojením s nacionali-stickou Národní stranou. Chybí už snad jen dopis s žádostí o inter-nacionální pomoc, protože – jak stálo zase ve zprávě Židovské obce v Praze – doktor Bátoru je přímým ohrožením demokracie v naší vlasti. Tato žádost o vojenskou pomoc by patrně směřovala přímo do USA, anžto Evropská unie ještě ozbrojené složky nemá. Nebo že by přece jen bratrské státy EU...?

To, co senátorům vadí na panu Bátorovi, je prý jeho kandida-tura za extremistickou Národní stranu, jejíž extremismus ovšem nebyl nikdy oficiálně orazítkován. Z tohoto hlediska je půvabné, že mezi pravdolaskavci, podepsanými pod dopisem premiérovi – i mezi těmi, kteří nepodepsali, ale brojí proti panu Bátorovi napříč našimi politickými stranami i novinářským spektrem –, je jak na-seto bývalých členů KSČ. Partaje, která byla jako zločinecká řádně oštemplována. Pan Bátoru, naproti tomu nikdy členem zmíněné Ná-rodni strany nebyl. Navíc: její plán na odsunutí cikánů do Indie, je-hož propagace a schvalování je mu podsouváno, spatřil světlo světa dávno po jeho kandidatuře.

Pan Bátoru poznamenal: „Zarazila mě jejich sestava. To je samý komunista. Já od nich nečekám žádné uznání. To jsou internacio-nalisti, já jsem vlastenec.“ Předseda senátu (sic!) Milan Štěch na to

reagoval tak, že prý je 20 let známo, že ve straně byl (pozor, ve stra-ně, nikoli v KSČ!), takže to nebude komentovat.

No vida! Stará, dobrá vesta. Ono přece u nás stačí, že se to ví. Stačí si radostně sypat popel na hlavu, případně hovořit o mladist-vém nerozumu a ideálech, jak to na každém kroku dělá třeba bás-nivý ideolog komunismu Pavel Kohout a jeho generační soupeř-níci, a už lze zvesela a moudře žvanit o demokracii a udílet nám ostatním – té šedé zóně, která se jejich přičiněním do komunismu už narodila – lekce z etiky, demokracie a bůhví čeho ještě. Prostě lekce. Pravdolaskavci, kteří v KSČ nebyli, se s těmito mravokárci kupodivu (?) bratrsky objímají. A hlavně: všichni jsou tak mravní!

Než tihle kryptokomunističtí internacionálové jak mezi žurna-listy, tak mezi zákonodárci napříč stranami, to jsou mi milejší ko-munisty z KSČM. Jak by klasik pravil: nepotřísnil si ústa ani hruď falešnou řečí. Takže člověk ví, na čem s nimi je. A je vystaráno!

Ale konec legrace. Měsíce už je pan Bátoru, v součastnosti bez-chybně a s vynikajícími výsledky pracující na MŠMT, jinak též předseda Akce D.O.S.T, což je jeho hlavním proviněním, vláčen médií. Štvárá těmi, kteří svůj názor povýšili na mravní imperativ. Díky jim – a v tom spočívá jediný klad této štvance – bylo zahájeno šetření jeho bezpečnostní prověrky, takže téměř 14 měsíců byl navíc vystaven tlaku prověřování zpravodajskými službami. Profesioná-lové z NBÚ, to opravdu nejsou hoši a děvčata, kteří by nepracovali fest. Na rozdíl od mnoha našich zákonodárců, byť obě skupiny jsou placeny za práci pro vlast.

Před nedávnem, v červnu 2011, vydal NBÚ po pečlivé práci roz-hodnutí, že se nenašel jediný důvod panu Bátorovi jeho osvědčení o prověrce odebrat. Pan doktor Bátoru je tedy nositelem prověrky pro stupeň Tajné, s doložkou NATO Secret pro cizí moc. Což zna-mená, volně vyloženo, že dokonce ani naši velmi ostrážití spojenci nemají důvod pana Bátoru z čehokoli nekalého, třeba z extrémismu, kryptofašismu a podobných těžkých kalibrů, ze kterých je doma ostřelován s úpornou snahou o odstřelení, podezírat. (Což dále zna-mená, pokud se vrátím k šibeničně lehčímu tónu mého článku, že internacionální pomoc na obranu demokracie proti Bátorovi by nepochybně odmítli.)

Ani po ZVEŘEJNĚNÍ této skutečnosti útoky na pana Bátoru neustaly. Dalo by se říci, že naopak přituhlo. Včetně implicitních i přímých útoků proti NBÚ. V tomto kontextu lze útoky proti La-dislavu Bátorovi označit nejen za znepokojivé, ale dokonce za zna-čně nebezpečné a o osud demokracie v ČR je třeba se začít obávat.

Maje v ruce čerstvou prověrku s potvrzením nejen bezúhonnos-ti, ohradil se pan Bátoru – tentokrát už dost pregnantně, byť stále ještě s lehkým nadhledem – v Právu ze dne 3. 8. 2011 – proti deho-nestujícím nařčením.

A začaly se dít věci. Ve smyslu konstatování: „Tak dlouho do něho řežeme a kopeme, že už je pomalu v bezvědomí, a on se, haj-zl, ještě začal bránit!!!“

Sepsán a odeslán premiérovi je onen výše zmíněný senátorský dopis.

Dále se dočítáme, „že v očích některých lidí (míněno: Bátoru a spol.) se z konfliktů a polemiky, těchto životadárných předpokla-dů každé demokratické a otevřené společnosti, stává spiknutí, které je třeba potlačit a jeho aktéry vymýtit.“

Souhlasím zcela!!! Jen odmítám to demagogické prohození stran. Právě mediální ataky na Ladislava Bátoru jsou onou zmiňo-vanou potřebou: potlačit a vymýtit!

Protože: kdo žádá hlavu? Zatím jednu.

Kdo častuje ideového oponenta žalovatelnými nálepkami na-vzdory faktům, stvrzeným dokonce „kulatým razítkem“? Kdo tato fakta trestuhodně a zpupně ignoruje?

Kdo tlačí ke zdi premiéra hrozbu pádu vlády? Kdo mu HROZÍ, že se ví o „zapouzdřených neokonzervativcích“, kteří obsadili klíčo-

vé pozice na úřadu vlády? (Hlásající třeba toto: „Největší hrozbou naší civilizace je hodnotový a morální relativismus: přesvědčení, že pravda, dobro a spravedlnost neexistují. Že všechno je stejně dobré jako cokoli jiného a všechny životní styly a volby jsou si rovný.“)

Kdo naznačuje v souvislosti s panem prezidentem Klausem, ministrem Josefem Dobešem, předsedou D.O.S.T. a ředitelem personálního odboru MŠMT Bátorou či kancléřem Hájkem podobnost s vraždicím monstrem z Norska, protože nastoluje otázku, zda díky výše jmenovaným a jejich aroganci nejsme na nejlepší cestě říkat si o spěšnou letenku na ostrov Utoya?

Kdo naznačuje, že zastánci inteligentního plánu proti darwinismu by mohli být v lepším případě pomatenci, kdyby ovšem už nebyli extrémisty?

Kdo vyzývá, ať si dějiny nenecháme ukrást extrémisty a zneužívá odkazu na statečné občany, kteří v nelehkých dějinách této země položili své životy? Všimněte si: TĚTO ZEMĚ! Nikoli naší vlasti. Můj děda legionář, padlý u Zborova, se musí obracet v hrobě, má-li nějaký...

Kdo tu tedy chce mýtít a potlačovat? Jsou to ti, kteří se bojí jednoho jediného člověka a názorů, které zastává tak velmi, že se rozhodli ho zničit stůj co stůj. A jde opravdu jen o Ladislava Bátoru?

Myslím, že byly vyloženy karty na stůl: pro ty, kteří stojí na pozicích vlastenectví, národovectví, konzervatismu, pro ty nesmí platit svoboda názoru, svoboda slova. Ta platí jen pro šířitele postmoderního relativismu, násilného dobroismu a prospěšnictvu, propagátory eurounijního evropeismu, a v tomto duchu vystupující pokrokové církevní reformátory.

Proto se začíná střílet ostrými. Hlava státu, premiér, ministr... Mají se začít bát? Couvnou? Jde do tuhého. O tom není pochyb. Před časem jsem napsala článek s názvem: Bátora? Ani do kotelny. Kde ty časy sladké hravosti jsou!

Pokud někdo nevnímá nátlakové a hysterické chování tolika novinářů a politiků v „cause Bátora“ varovně, bude, až se vzbudí, velmi překvapen. Jak tomu v takových případech bývá: bude už bohužel pozdě.

8. 8. 2011

DUŠICA ZIMOVÁ

EKOTERORISTICKÉ KŮROVCOVÉ BRATRSTVO

Slovo „aktivista“ začínám vnímat silně pejorativně a každého, kdo je tak titulován, vnímám a priori jako krajně nedůvěryhodný subjekt. Nejinak je tomu i u tzv. ekologických aktivistů, povalujících se v těchto dnech na Šumavě či v blízkosti ministerstva životního prostředí. V časech mého mládí byl ekolog člověk zajímavější se o přírodu, mající k ní kladný vztah a zabývající se činnostmi jako je sbírání odpadků v lesích či sázení stromků. Velice sympatické ekologické hnutí se jmenovalo Brontosaurus. To je ovšem dávná minulost.

Dnes ekologičtí aktivisté po vzoru jehovistů obtěžují procházející v metru a žebrají o peníze určené k financování ekoteroristických okupačních protestů. Když se za nimi náhodou vypraví zvědavý novinář, zjistí, že řada z nich řve a vykřikuje cosi nesrozumitelného o Šumavě, a přitom tam nikdy nebyli a u některých vážně pochybuji o tom, že vůbec tuší, kde se nějaká Šumava nachází. O moc lépe na tom nejsou ani jejich mluvčí na demonstracích a protestech. Dát dohromady holou, srozumitelnou větu je pro ně výkon nadlidský! Jako štít a argument využívají, že za nimi stojí

„vědci“. Paušalizovat jednotný názor vědy – to nám 40 let už předváděli jejich komunistické vzory. A kdo jsou oni vědci ve službách ekoteroristů? Katedroví socialisté a anarchisté. O lidech s jinými názory a postoji se taktně mlčí.

Není náhodou, že se na podobných setkáních vyskytují i zkrachovalé existence typu Ondřeje Slačálka, Martina Bursíka či Ondřeje Lišky. I zde platí heslo: SVŮJ K SVĚMU! Jejich činnost prospívá „zelené“ politické sektě či jiným levičáckým spolkům pochybné hodnoty i ideového zakotvení. Také se z 99,9 % nejedná o ekology, ale o ekologisty. Na ekologických otázkách a problémech parazitují. V tom se podobají kůrovci, jehož zájmy nyní sveřepě hájí. Předstírají, že jim jde o dialog a o přírodu. Ve skutečnosti jim jde o rozvrat, teror a nepořádek.

BC. JAN KOPAL

KAREL HAVLÍČEK BOROVSKÝ JAKO NOVINÁŘ

Motto:

„Noviny nedělají mne, ale já dělám noviny; já jsem z nich teprve učinil něco novinám podobného.“

Karel Havlíček Borovský v dopise z 2. května 1846

„Kdekoli nepanuje vaše řeč, vaše národnost, jste utlačenci i v nejsvobodnějších zemích. Vždyť pak jest svoboda slova, svoboda tisku první základ veškeré ostatní svobody. Kde ale váš jazyk z ouřadů a škol jest vyloučen, tam odňata jest vám, tj. národu vašemu, více svoboda tato skrze policii a cenzuru.“

Karel Havlíček Borovský, též Havel, vlastním jménem Karel Havlíček, (31. října 1821 Borová u Přibyslavi – 29. července 1856 Praha) proslul jako český básník, politik a novinář. Je považován za zakladatele české žurnalistiky, satiry a literární kritiky. Literárně bývá řazen do realismu, politicky pak patří k tzv. 2. generaci národních buditelů. Přídomek „Borovský“, kterým často podepisoval své články, je odvozen od jeho místa narození (Borová).

Se životem a dílem Karla Havlíčka Borovského se již od 60. let 19. století pojí řada mýtů a ideologických klišé, neboť většina českých politických směrů se od jeho smrti pokoušela Havlíčka si přivlastnit a jeho profil upravit k obrazu svému. Do národního povědomí české společnosti se zapsal obraz Havlíčka jako národního mučedníka a bojovníka proti mocenské zvlí. Poji se s ním základní atributy „pravdy“ a „odvahy“, obdobně jako v případě dalšího národního mučedníka mistra Jana Husa.

Karel Havlíček byl především vášnivým a zároveň i racionálním novinářem s kritickým myšlením. Jeho síla spočívala v logické argumentaci a v ironii. Jeho publicistika vykazuje silné znaky antiklerikalismu, přesto však Havlíček nebyl ateista. Svou kritiku katolické hierarchie pojil s úsilím o všeobecnou demokratizaci společnosti. Vedl ostré polemiky namířené proti tisku českých radikálů a velko-německy orientovaných německých liberálů a své silné stránky využíval také k obraně konstitucionalismu před vládním tiskem. Havlíček vystupoval proti vídeňské vládě, své čtenáře poučoval o občanských svobodách a sociálních otázkách. V jeho žurnalistickém díle vrcholil období novinářství buditelského a současně vzniká český moderní politický tisk. Charakter, který vtiskl svým novinám, je výrazně nový, usilující o přiblížení a vyjádření aktuálních, závažných problémů jak politických, tak hospodářských a kulturních.

Jeho politické přesvědčení vycházelo z federalismu a liberalismu českého občanského programu. Havlíček byl zastáncem koncepce

austroslavismu a zasazoval se o rozvoj českých zemí v rámci habsburské monarchie. Později si uvědomuje, že austroslavismus zahnal české hnutí do slepé uličky. Přiznává své omyly, hledá východisko. A tehdy začíná jeho velký boj proti nastupující reakci, za demokracii a svobodu. Liberálnímu pojetí se vymykal svým demokratismem, zejména jeho odlišným poměrem ke šlechtě. Žádá zrušení feudálních privilegií, rovnost všech stavů před zákonem a odmítá dvoukomorový parlamentní systém jako nedemokratický.

Havlíček působil v Pražských novinách, v příloze Česká včela, Národních novinách, které sám založil, a konečně také v časopise Slovan. Díky svým článkům měl velmi často problémy, ale vždy sebe a své články dokázal obhájit. Byl si vědom svého značného vlivu na veřejné mínění a doceňoval význam autorské osobnosti pro podobu listu. V krátké době po rozeznání Kroměřížského sněmu prodělal prudký názorový vývoj a stal se nejen nejvýznamnějším novinářem, ale i mluvčím českého národního lidového hnutí. Představoval pro vládu nebezpečného protivníka – agitátora a buřiče, jehož bylo zapotřebí umlčet. Jedině násilím mohl být umlčen tento nekrotný žurnalista, který si dovolil vyslovit požadavek reformy celé monarchie, namířené proti vládním centralistickým snahám.

Ne náhodou se Karel Havlíček rozloučil se svými čtenáři památným článkem „Konec“ ze „Slovana“, který vyšel 14. srpna 1951. Nalezeme zde mimo jiné i následující stále aktuální slova: „... Avšak tím ještě není ukončena naše činnost, činnost národu bažícího po uznání, po zákonité volnosti, hlásícího se o své spravedlivé dědictví, nenávidícího všelikou libovolnost... Varujme se jen té promrzelosti, která tak snadně se zmocní člověka, když několikrát bez prospěchu se byl namáhal, promrzelosti, která tak lehce všim praští a mrzutě nečinnosti si hovoří, promrzelosti, kterou právě nejvíce chci vzbuditi všichni nenávidící pravou svobodu... Nečinně jim po vůli, nedejme se promrzeti. Jest tisícero cest, na kterých můžeme působiti a přispívati ke konečnému vítězství našich zásad, k vítězství strany národní: každá dobrá česká kniha, každý dobře napsaný článek, každé zlepšení v průmyslu, hospodářství atd., získání každého jednotlivého člověka pro naše pravdivé zásady... všechno to zesílí nás, každá taková věc jest hřebík do truhly absolutismu... Říkáva se obyčejně o vládách: že se nic nenaučily a nic nezapomněly: národům se ale musí radit, aby hleděly mnoho se naučit a nic nezapomenout!“

BC. JAN KOPAL

Použitá literatura:

- Beránková, Milena: Dějiny žurnalistiky, I. díl Český periodický tisk do roku 1918, Nakladatelství Novinář, Praha 1981
- Bednařík, Petr, Jirák, Jan, Köpplová, Barbara: Dějiny českých médií. Od počátku po současnost, Grada, Praha 2011
- Duch Národních novin. Spis, obsahující úvodní články z Národních novin roků 1848, 1849, 1950, nakladatel B. Kočí, Praha 1906

• • •

VÝSTŘEL Z PRAVDOLÁSKAŘSKÉ AURORY

Homosexualistické křepčení a rej ustaly, ale jistý nepřijemný odér zůstává dále přítomen. Havlistické kruhy se zase jednou pěkně odkopaly. Jasně se ukázalo, že duhová internacionála se nachází v jejich službách, je jedním z jejich ideových křídel a představuje i vlivnou složku k mediální masáži a výplachu mozků. Vzpomeňme jen na aféru se zneužíváním vojáků u Hradní strážě v éře Vyvíte-koho.

Jako pověstný výstřel z pravdoláskářské Aurory působily zákeřné útoky na Václava Klause a další s ním spřízněné politiky a osobnosti. Ne náhodou tím, kdo povel k útoku na Zimní palác, byl novinářský nádeník a věrný havlisticko-bakalovský slouha Jindřich Šídlo, ne náhodou trpící stejnou vadou řeči jako jeho guru. Tento rádobý analytik volal do zbraně proti Hradu a všem národním konzervativcům. Svě provolání zakončil příznačnými slovy: „Václava Klause se bát nemusíme. V nastupujícím klausismu vidím důvod k obavám čím dál víc.“ (Hospodářské noviny: Hrdinové národní fronty, 9. 8. 2011, s. 10) V zájmu této země doufám, že se tento bystrý chlapec nemýlí.

Havlistickému žoldákovi Šídlovi vzápětí ve stejných novinách o den později přizvukoval Petr Fischer z kulturní redakce ČT (další pravdoláskářské hnízdo). Ten už přímo hovořil o zbabělých Kréťanech (idiotech) z Hradu. Je vidět, že jsou to opět oni, kdo stupňují společenské napětí a hodlají směřovat k otevřené konfrontaci. Zapomíná ovšem na staré osvědčené české úsloví, že na hrubý pytel platí hrubá záplata. Proto je nezbytné k havlistům a jejich přísluhovačům přistupovat stejným způsobem a nekompromisně s nimi jednou pro vždy zúčtovat. Jejich panování a vliv je shodný snad jen s Emanuelem Moravcem či Klementem Gottwaldem a jeho sebrankou. Tupit a hanět prezidenta, k tomu nelze nečinně přihlížet.

BC. JAN KOPAL

• • •

LADISLAV BÁTORA – NEJVĚTŠÍ PROBLÉM DNEŠKA?

Jsem moc rád, že žiji v této době, kdy největším společenským problémem je úředník ministerstva školství Ladislav Bátor. Myslí si to alespoň aktivisté z iniciativy pro Alt, kterým je trnem v oku a kteří mají dostatek času na sehrávání rádobvytípných scének v různých prostorově vzdálených pražských exteriérech (happening se odehrál 28. července 2011). Osobně jejich názor nesdílím. Možná že pro lžihumanisty a pravdoláskáře je existenční a dost dobře i existencionální otázkou konečná likvidace Ladislav Bátor, ale naštěstí pro nás ostatní k tomu nedisponují potřebnými pákami ani reálnou mocí.

Skoro jako kdyby nyní nebyli ve službách státu lidé s mnohem problematičtější minulostí, lidé napojení na organizovaný zločin či bývalí členové zločinecké a zavrženíhodné organizace (KSC se jí říkalo – pro ty se slabší paměť!). Jako by dnes nebyly k řešení jiné a naléhavější problémy, jako obecná neúcta k zákonům, korupce, zločinnost, nezaměstnanost, rostoucí zadluženost domácností i státu, všudypřítomná celospolečenská našťvanost a sílicí nedůvěra v politiku jako celek.

Mnoho našich politiků a jejich svědomí (mají-li vůbec nějaké) tíží větší hříchy, než je kandidatura (nikoliv angažmá, ale jednorázová kandidatura v době, kdy i tehdejší premiér považoval tuto stranu za možného partnera nejen k politickým jednáním) za lehce kontroverzní, ale přitom legitimní politickou stranu, účast na veřejné (ne uzavřené, jak se stále hloupě omílá) přednášce registrovaného občanského sdružení Vlastenecká fronta a v mladistvém věku četba dnes indexové literatury (což tehdy nemohl vědět, že titul i autor upadnou v nemilost strážců politické korektnosti). A větší provinilci mohou být i generačně výrazně mladší než Ladislav Bátor, který si naopak uchoval nejen morální hodnoty, ale i svou tvář, důstojnost a čest. Pojmy, které ani v dnešní době neztratily svůj tradiční smysl a hodnotu.

BC. JAN KOPAL

ZEMŘEL CTIRAD MAŠÍN

Právě před rokem, 22. 7. 2010, nás navždy opustil „ten třetí“ ze skupiny bratří Mašínů – Milan Paumer (viz příloha č. 1). A po roce, opět v čase prázdnin a dovolené (pro novináře v době „okurkové sezony“, kdy není o čem psát), jsme všichni zaznamenali onu smutnou zprávu: v sobotu dne 13. srpna 2011 zemřel ve vojenské nemocnici v americkém Clevelandu (stát Ohio) starší z obou bratří – Ctirad MAŠÍN (nar. 11. 8. 1930). Pohřeb se má konat ve středu 24. 8. 2011 v Clevelandu se všemi vojenskými poctami. Za českou vládu se jej zúčastní ministr obrany A. Vondra.

Kromě opatrnického prohlášení předsedy vlády P. Nečase (aby se neřeklo a aby nikoho neurazil) se nikdo z oficiálních představitelů naší republiky neodhodlal k cestě do zámoří. Snad proto, aby si nezačal s tak „kontroverzním“ představitelem našeho protikomunistického odboje. Ano, i po desítkách let zůstává skupina bratří Mašínů nestravitelným soustem jak pro komunisty, tak i pro mnohé Čechy, kteří o sobě prohlašují, že jsou demokraté a antikomunisté, včetně části bývalých politických vězňů komunistického režimu.

Česká společnost, jakkoli si uvědomuje, že za vlády KSČ se v této zemi děly nezákonnosti, zločiny srovnatelné s obdobím nacistické hrůzovlády, zůstává rozdělena na stoupence a odpůrce bratří Mašínů. Postavit se se zbraní v ruce proti zjevné diktatuře, jak se to v těchto dnech odehrává v Libyi, je pro některé naše občany nepředstavitelné. Stále totiž platí, že diktátoři se nevzdávají moci dobrovolně. Ne všude se konají „sametové“ revoluce, ale revoluce skutečné, v nichž teče krev a umírají lidé. Přesně tak, jak se o tom můžeme přesvědčit v televizních záběrech z arabských zemí – od Egypta, přes Sýrii až po Libyi.

Hodnocení role skupiny bratří Mašínů zůstává u nás dodnes „prubírským kamenem“ nejen úrovně naší demokracie, ale i našeho vztahu v minulosti vlastního národa. Doufáme, že se v brzké době dočkáme jak spravedlivého ocenění jejich zásluh (byť in memoriam), tak i důstojného místa v učebnicích dějepisu. Vždyť postavit se se zbraní v ruce proti evidentnímu zlu a násilí, proti zločineckému režimu, který u nás v letech 1948-1989 vládl, není zločin, nýbrž projev statečnosti a hrdinství.

23. 8. 2011

PHDR. ROSTISLAV JANOŠÍK

KRIZE? ČEHO VŠEHO?

Domeček z karet globálního kapitalismu se hroutl. Báječné předpovědi blahobytu, vzniklého osobní iniciativou, regulovanou neviditelnou rukou trhu, se jaksi přetransformovaly do osobní chamtivosti a „tunelů“. Těmi odtékal do soukromých kapes protagonistů tohoto zlořádu prakticky celý výtěžek vybičované produktivity práce řadových lidí. „Neviditelná ruka trhu“ proto narazila na dno prázdné pokladny a láme se. Utajené, ničím nepodložené peníze bank začaly být problematické a banky je nemohly měnit za ekonomické hodnoty, jako v dobách, kdy byly podloženy zlatem.

Vyšlo najevo, že bankovní systém je jen bublina, která snadno splaskne. Že peníze, tak prospěšné jako univerzální směnný prostředek, mohou být díky své anonymitě použity také jako ideální prostředek ke spekulacím a skrytému okrádání těch, kteří tvoří skutečné hodnoty svou prací.

Původní zajištění proti takovému zneužití, které spočívalo v povinnosti vyměnit kdykoli fiktivní papírové poukázky v plné hod-

notě za zlato, se podařilo bankéřům odstranit, když byl roku 1933 zrušen zlatý standard dolaru. Stát postupně předal právo vydávat papírové peníze soukromým bankám. Státovky nahradily bankovky, které už nebyly podloženy zlatem, ale jen prakticky nekontrolovatelným majetkem těchto bank. Ty záhy přišly na to, že mohou půjčovat i ničím nepodložené peníze, pokud jsou vráceny dříve, než bude někdo vyžadovat jejich krytí konkrétním majetkem. To funguje potud, pokud nenastane tzv. „Run“ (panika, že banka není schopna vyměnit všechny jí vydané peníze za majetek), a dochází ke krizi. Banka krachuje a věřitelé přijdou o své peníze, protože podle zákona o bankrotu jsou pohledávky klientů uspokojeny jen do skutečné hodnoty majetku banky. Je to legální zlodějina, ale je to tak.

Pokud si postižená banka dokáže půjčit podložené peníze od jiné banky, lze tak klienty uspokojit a krizi zažehnat. Vznikne-li však taková situace u většiny velkých bank, jde o krizi rozsáhlou, až celosvětovou. Způsobují ji bankovní spekulanti. Při řádném krytí vydaných bankovek by takové situace nastat neměly. Strůjci krize však vědí předem, jak se bude vyvíjet a mohou proto na ní značně vydělat nákupem krizí oslabených akcií, které se opět jejich působením zhodnotí (jako G. Soros). Obecný lid je však zpravidla ožebračen, a to nejen krácením jeho vkladů, ale i důsledky narušeného hospodářství a nutností podílet se třeba v daních na následcích vyvolané krize. Současně se ukazuje, jakým je burza akcií silným nástrojem pro spekulanty při okrádání naivních malých akcionářů, doufajících, že na burze zbohatnou. Zbohatnout mohou jen nedopatřením, mají-li náhodou akcie těch velkých spekulantů a svezou-li se s nimi. Je to jen další důkaz, že neexistuje „kapitalismus s lidskou tvář“ a neviditelná ruka trhu si touto na první pohled neviditelnou cestou trhne, co si zamane. Globální kapitalismus je proto ještě mnohem horší, než totalitní socialismus. Krize je ale především v nás, že jim to dovolíme. A nevyvíjíme nás z toho ani to sprejování povolností, kterým se zajišťují.

Každý šnek má takovou ulitu, jakou si sám udělá. I my si ty své stavíme. Nejsme sice všichni architekti, ale při dobré vůli a snaze se vždycky nějaký ten rebel najde, kdo nám poradí, co děláme špatně. Že si například volíme za své představitele moci a majetku chtivé kariéristy, kteří nejenže pracují především ve svůj prospěch, ale dokáží k tomu přimět i nás, v jejichž prospěch mají i oni pracovat. Obrní se různými právy a výjimkami a pak už jen hodují na společném majetku jako supi na mršinách. Odežene-li je někdo, jen na chvíli vzlétnou (třeba do nemocnice) a usednou zpět k hostině. Nikdy, ani za toho tak haněného socialismu se nerozkrádalo v tak velkém měřítku, nebylo tolik kriminality mezi těmi, kdo jí mají bránit, natož tolik přímých zlodějů, vrahů a bezdomovců.

Ani socialismus nebyl pochopitelně režimem spravedlivým ke všem, bránil však hromadění velkých soukromých majetků, získaných jakýmkoli způsobem. Akceptoval i lidovou kontrolu funkcionářů a trestal příživnictví. Byť to bylo často jen formální, každý musel na požádání prokázat zdroj své obživy. Prověřoval i anonymní oznámení nepravostí ve společenském životě a oznamovatel nemusel projít prověřováním osobních dat, jako nyní například při požádání ombudsmana o pomoc, aby vám pak oznámil, že pro vás nemůže nic udělat. To pochopitelně chuti po spravedlnosti moc nepřidá. Také policie zkoumá oznamovatele víc než oznaměného, než věc odloží pro nedostatek důkazů. Prohřešky V.I.P. osob tak končí pravidelně pod kobercem. Je pochopitelné, že prostý občan neromského nebo i jiného původu se cítí šikanován. A nejenom šikanován. To množství ústrků v denním životě, které na nás vláda vymýšlí, má jen jeden dopad: pocit, že vláda a politici jsou velice snaživí jen v jednom směru – nenechte maličkých (občany) přijít ke mně, aby neprohlédli budou, kterou na ně šiji!

Z toho ze všeho plyne ona „blbá nálada“, která kazí spokojený život běžného občana nejen u nás, ale prakticky na celém světě.

Existuje snaha vyřešit to jednotnou celosvětovou vládou, ale vede-nou právě těmi protagonisty globálního kapitalismu, kteří jsou ovlá-dáni touhou po majetku a nadvládě nade všemi lidmi na celé Zemi. Tak by sice bylo možné zavést pořádek do života lidí, ale takový, že by se rovnal tvrdému vězeňskému režimu pro všechny. Jinou alter-nativou světového pořádku je ta vanoucí z Polska, kde se tvrdí, že mimozemšťané existují a konají únosy lidí pro vypěstování člověka nového typu, jenž by toho mnoho uměl, ale neměl vlastní iniciati-vu, pro kterou se ten současný vymkl kontrole svých tvůrců. Tedy chytrého a zručného biorobota s povahou ovce, prostě domestikovaného ideálního člověka. A ten dnešní by jako nepovedený musel být vyhuben. Asi takového člověka, jaké jsou dnes jeho prototypy, dosazované do vlád států, aby plnily požadavky svých „bohů“. To je zhruba ta desetina současné populace, se kterou se údajně počítá, a oni se podle toho také už teď chovají.

Podstatně lepší alternativou pro nás by byla optimalizace cho-vání stávající lidské rasy v návaznosti na přírodu tak, aby nás uživi-la a byla trvale obnovitelná: Vážit si jedinou udělané práce a plně ji využít ku prospěchu lidstva. Vzdát se válek a sporů, při nichž se vytvořené hodnoty ničí zpravidla pro nízké a sobecké zájmy úzké skupiny lidí. Neposkytovat pozitivní diskriminaci problémovým skupinám, bezpracné příjmy a výhody, aby nedocházelo k rasovým sporům naruby – jako na Šluknovsku. S jídlem, zejména tím nezaslouženým, roste chuť i požadavky. Již Karel IV. dobře znal tento problém a nechal nezaměstnané stavět hladovou zeď, aby jejich podpora nebyla bezpracná. Je proto třeba za podporu vyžadovat jistou práci, byť to bylo i bezúčelné přehazování hromad písku lopatou. Veřejně prospěšných prací je však dost, jen zájemců je málo.

Dnes ti, moci, peněz a majetku chtějí vladaři, kteří vládnout chtějí, ale neumějí, to řeší často tak, že jsou raději vedenou loutkou, za kterou myslí jiní. Problémy řeší nejkratší cestou, nebo podle pokynů (i zákonů) jiných. Přikloní se proto vždy k té straně, která slibuje nejlepší zisk. Spojí se s kýmkoli, kdo jim slíbí víc, byť to byl dosud třeba jejich nepřítel, jen aby byli na výsluní. A protože v jednotě je síla, sdružují se do politických stran a často i dlouho škodí svému národu. I tak lze vytvářet krize, byť jsou to zdánlivě jen politické šfouchačky a naschvály, aby se nedalo nic projednat. Dějala to tak kdysi Henleinova strana, činí tak dnes obdobně i celá současná vládní koalice. Hledají problémy, proč se nedohodnout, aby si vymohli lepší místo na slunci, a na občany kašlou. Tedy: pokud od nich nepotřebují vydolovat peníze na své záměry. Nebo pokud není před volbami...

Pomineme-li ono klasické dolování peněz z občanů pomocí daní a zcela nestydaté zneužívání potřebné zdravotní péče, zejména u seniorů, je ještě řada dalších možností, jak znepříjemňovat život nespokulujícím občanům. Jsou to omezení v dopravě, přístupnosti běžných životních potřeb i možnost zaměstnání a výdělků na živo-bytí. Ale i výrazná podpora nekalých způsobů obohacování a podvodů, nebo alespoň jejich neomezování tak, že občan se musí cítit jako oškubánek, nemající jistotu, že nebude ošizen, okraden nebo i zabit v kolotoči volného podnikání těch dravějších. Zjevně je za-tlačován do pozice chudáka, který nemá mít nic než prázdné ruce a možnost žít. Dav takových je pak snadno manipulovatelný, donucený k přikrčenosti před ranami „osudu“. A pokud ani tato existenční páka nedokáže zcela zlomit odpor, je k dispozici ještě ono „sprejování“, které zlomí chemicky poslední zbytky odporu.

Napadá mě, ne právě hezký, ale snad výstižný přírůbek k součas-nému dění: I v dnešní době ekonomické totality existují skupiny lidí, které jsou přesvědčeny, že dnes vládnoucí kapitalističtí dravci svými aktivitami, jako jsou likvidace světově známých podniků, na nichž závisela prosperita nyní nesoběstačné naší republiky, nekam-vlezistické záruky smlouvou MAI, ručící za úspěch i jen záměru zahraničních investorů, za něž musíme teď platit zbytečně miliar-

dy, účasti na ropných válkách a předražených nákupech pro ně po-třebných Pandurů a jiných zbraní (včetně nekvalitních velkoletadel pro jejich dopravu na místo určení), kauze ProMoPro i jiných, kudy tečou naše peníze do zahraničí i do kapes našich politiků, a my si je pak draho v cizině půjčujeme, velmi citelně poškozují ekonomiku státu a životní úroveň jeho obyvatel a považují se za oprávněné proti nim bojovat. Kdyby si přisvojili právo je bez soudu i svázané zabí-jet a loupit jejich majetek, aby se mohli prostřílet někým do post-komunistického světa a řadově sloužit pár let v tamní armádě, letěl by je pan Vondra vojenským speciálem (kde si prý vojenští piloti cvičí povinně nalétané hodiny, jako když Biřákovci létali v cvičném režimu vrtulníkem pro housky k snídani do Bratislavy, tentokrát však nad cizím výsostným územím a podle mezinárodního práva nepřípustným způsobem) vyznamenat jej vysokým státním vyzna-menáním za statečnost? A to i za situace, kdy s tím většina národa, které se nikdo neptal, nesouhlasí? Nebo je to jen další pokus odvést pozornost od kauzy ProMoPro?

Ta naše neustále znásilňovaná „prý“ demokracie už s vládou lidu nemá nic společného. Je to moneykracie – vláda peněz. Ti, kdo peníze mají, ať už je získali jakýmkoli způsobem, rozhodují o všem v našem životě. Za peníze, ať už čisté, nebo špinavé, lze koupit všechno. Od zboží, přes lidi až po původ a věhlas, i tu možnost roz-hodovat o jiných. Kdo má peníze, nemusí se starat o to, kdo dělá zákony (Sir Reginald McKenna, bývalý prezident Midland; někdy je tento výrok připisován jednomu z Rockefellerů). Diriguje si je sám svou monetární politikou. Skupina takovýchto lidí je onou taj-nou světovou vládou, toužící po absolutní moci nad celým světem. Oni nás straší mimozemšťany, oni vyvolávají hospodářské i politic-ké krize, oni se snaží vládnout světu otočením palce nahoru nebo dolů. Jedinou starost jim působí množství lidí, kteří bez čipu pod kůží takto ovladatelní nejsou. Proto ta snaha zahnat nás do jedné ohrady. Je na nás, zdali jim to dovolíme. Bič mají už v ruce ale oni. A hospodářská krize má velmi dlouhý řemínek.

Fenomén krize, převážně řízené, se jako černá nit vine našim životem a my se skloněnou hlavou táhneme své jařmo dál, nehle-díce na to, jak sami sebe omezujeme. Mladí jsou však bujni a hle-dí především na okamžitý přínos. O nás starých jen říkají: „Co to ti staří dědci zase mají a zdržují!“ Samovolně tak vzniká „šikmá plocha“ krize společenského života, po níž kloužeme do propadli-ště dějin. Ani lavinovitý nárůst nešvarů společnosti, který zazna-menávají dokonce i ti, kteří k němu maximální mírou přispěli, nás už ale asi nezastaví.

Zase ten pesimismus, já vím. Máte ale něco lepšího...?

27. 8. 2011

ING. VLADIMÍR VESELÝ

POŽÁR NÁRODNÍHO DIVADLA V PRAZE

Před 130 lety, 12. srpna 1881, došlo k jedné z nejtragičtějších událostí, která postihla českou kulturu: nedávno otevřené, avšak ještě ne zcela dokončené Národní divadlo v Praze vyhořelo. V kon-textu obdobných neštěstí, jež tehdy postihovala také jiná divadla v Evropě i mimo ni, to nebylo nic mimořádného. Vždyť k požárům docházelo po celá staletí a ochrana před ohněm stála v popředí po-zornosti obyvatel jak ve městech, tak i na vesnicích. A jistě nikoli náhodou patřily právě hasičské spolky k těm vůbec nejstarším.

Nazíráme-li požár Národního divadla v Praze z čistě nacionál-ního hlediska, byla to bezesporu tragédie, pro niž najdeme jen stě-ží nějaké srovnání. Navíc od samého začátku bylo zřejmé, že praž-ští Němci žárlivě sledovali úsilí o vybudování stálé české divadelní

scény, a když došlo k požáru, zcela logicky se objevilo podezření, že za tímto neštěstím byla nikoli jen jakási neopatrnost německých řemeslníků, pracujících na střeše divadla, nýbrž zlý úmysl: zmařit dílo českých vlastenců.

Již krátce po požáru označil F. A. Šubert, pozdější dlouholetý ředitel Národního divadla, který vystřídal r. 1882 ve funkci konzervativního J. N. Maýra, zničení divadla požárem za největší neštěstí, jež stihlo český národ – hned po popravě účastníků stavovského povstání z 21. 6. 1621. Vždyť výsledek práce mnoha desetiletí byl zničen během několika hodin!

Myšlenka stálého českého divadla v Praze se zrodila již v době národního obrození. Jejím hlavním propagátorem byl J. K. Tyl, který měl do r. 1851, kdy musel odejít z Prahy na venkov, na starosti česká divadelní představení v německém Stavovském divadle. Pozemek pro stavbu divadla byl zakoupen krátce po porážce revoluce 1848/49, a to v roce 1850, ale trvalo celých osmáct let, než byl položen základní kámen ke stavbě nové divadelní budovy a dalších třináct let, než se stavbu podařilo dokončit. Úlohu české divadelní scény do té doby (v letech 1862–1881) plnilo tzv. Prozatímní divadlo, které stálo hned v sousedství pozemku, na němž výstavba Národního divadla probíhala.

Češi byli v 19. století mimořádně citliví na to, jak se vládnoucí dynastie Habsburků stavěla k jejich úsilí o vybudování českého divadla: nikoli divadla „státního“, jak to bylo v jiných evropských zemích, nýbrž divadla vskutku „národního“ – jako ztělesnění touhy po vrcholném stánku české kultury. Bylo to tedy divadlo „národní“ i pro ty obyvatele ze vzdálených koutů českých zemí, kteří se sice po krejcarech a zlatkách skládali na jeho stavbu, ale dobře věděli, že se do Prahy nikdy nedostanou a divadlo nebudou moci spatřit na vlastní oči. I tehdy platilo, že spíše dají chudí ze svého mála než ti bohatí, kteří patřili k poněmčelé „smetance“.

Když byla dne 16. 5. 1868 uspořádána slavnostní položení základního kamene k Národnímu divadlu, rakouský císař František Josef I. se jí nezúčastnil. Prahu navštívil teprve o několik týdnů později, 21. 6. 1868, v den výročí exekuce na Staroměstském náměstí z r. 1621. Podobně nečistou politickou hru sehrála Vídeň i později v souvislosti s připravovaným otevřením ještě ne zcela dokončeného Národního divadla. Příležitostí se tentokrát měla stát návštěva korunního prince Rudolfa a jeho nastávající manželky – belgické princezny Stefanie. Sňatek královského páru se měl uskutečnit 3. 3. 1881, pak byl odložen na 1. 5. 1881, avšak nakonec k němu došlo 10. 5. 1881 ve Vídni. Rudolf s chotí přijeli do Prahy po několika odkladech ve vší tajnosti 9. 6. 1881. Snaha spojit otevření Národního divadla se sňatkem habsburského následníka trůnu tak nakonec vyzněla naprázdno.

Sbor pro vybudování Národního divadla se proto usnesl, že slavnostní otevření bude pouze symbolické: po otevření mělo být odehráno 12 operních a činoherních představení, po nichž mělo být divadlo znovu uzavřeno, aby do podzimu 1881 mohly být dokončeny zbývající práce. A tak bylo dne 11. 6. 1881 Národní divadlo skutečně otevřeno – operou B. Smetany „Libuše“, kterou skladatel zkomponoval již před deseti lety právě k tomuto slavnostnímu účelu. Prvním činoherním představením byla vítězná hra z Fingerhutova konkurzu pro historická dramata – tragédie V. Vlčka „Lipany“, jejíž premiéra se konala dne 12. 6. 1881. Posledním představením v provizorně otevřeném Národním divadle byla dne 23. 6. 1881 opět Smetanova „Libuše“. Po uzavření mělo být divadlo znovu otevřeno, tentokrát slavnostně a pro širokou veřejnost, dne 11. 9. 1881 – po dokončení zbývajících prací. Dříve, než se tak mohlo stát, divadlo dne 12. 8. 1881 vyhořelo.

Proč k tomu došlo, není dodnes jasné. Byla to náhoda, nebo zlý úmysl, který lidé přičítali Němcům? V každém případě se jednalo o příliš mnoho náhod, než aby to náhody mohly být... Z požárně

bezpečnostního hlediska bylo v budově Národního divadla všechno víceméně v pořádku: Hlediště od jeviště oddělovala železná opona. V prostoru pod střechou byl umístěn velký vodní rezervoár, doplňovaný z obecního vodovodu. V budově byly rozmístěny četné hydranty, rovněž napojené na vodovod. A navíc: nad jevištěm byl instalován sprchový systém, schopný produkovat hustý déšť. Po celou dobu měla v divadle službu protipožární hlídka. Zdá se však, že nic z toho nestačilo...

Požár vypukl ve večerních hodinách dne 12. 8. 1881 krátce poté, kdy svou práci na střeše divadla ukončili dva klempíři, kteří měli za úkol nainstalovat čtyři hromosvody. Když svou práci skončili, nalili do přenosných kamínek na dřevěné uhlí vodu, vysypali uhašené uhlí do měděného žlabu, ještě jednou jej přelili vodou – a odešli. Jak později potvrdilo vyšetřování příčin požáru, voda vylitá do kamínek nestačila a několik ne zcela prohořelých kousků dřevěného uhlí dokázalo zahrát měděný okap natolik, že od něj došlo k zapálení dřevěných prken pod ním. To byl počátek požáru, který se během dalších minut proměnil v neuhasitelný živel.

V době požáru bylo v divadle přítomno několik lidí: vrátný, protipožární hlídka, divadelní stráž a kominík. Ti všichni se dali do hašení požáru. Po několika minutách začalo být zřejmé, že divadlo je bez dostatečných zásob vody. Jeho osud tím byl zpečetěn: bylo odsouzeno k tomu, aby shořelo – bez možnosti účinného hašení. Hydranty fungovaly jen několik minut, protože vodárenský rezervoár na Karlově náměstí, z něhož byla přiváděna voda do divadla, byl naplněn jen do poloviny; pokles tlaku vody způsobil, že se voda nedostala až ke střešním prostorům. Nebylo tedy čím hasit. Kvůli lešení pro dokončení umělecké výzdoby se nedala spustit zelená opona. A k dovršení všeho – obecní hasičský sbor přijel na místo požáru pozdě, protože většina jeho členů se účastnila pohřbu kolegy-hasiče.

Příliš mnoho náhod, kvůli nimž nebylo dost vody k uhašení požáru, způsobilo, že se železná střecha propadla a zřítíla se do hlediště; podobně i železná kostra nad jevištěm. Přesto zevní stavba přečkala téměř bez úhony, stejně jako vestibul, foyer, královské místnosti a další vedlejší prostory, oddělené a chráněné okružní chodbou. Jen nepatrně bylo ohněm ošlehnu Prozatímní divadlo, v němž bylo možno hrát dál – až do roku 1883.

Bezprostředně po požáru se ukázalo, že divadlo musí být obnoveno. Bylo sice zčásti zničeno, ale vnější stavba zůstala nepoškozená a bylo možno ji rekonstruovat. A tak začala nová sbírka na „národní kapličku“: již koncem září 1881 byl shromážděn obnos jednoho milionu zlatých. Rekonstrukce se ujal architekt původního projektu – prof. Josef Zítek, který se však na jaře 1882 další spolupráce vzdal. Jeho nástupcem se stal Zítkův kolega z pražské polytechniky – Josef Schulz, s nímž Zítek spolupracoval na projektu pražského Rudolfinu. Schulz přislíbil, že rekonstrukci provede do dvou let.

Jeho zásahy do původní koncepce J. Zítka byly šetrné a přinesly dílčí zlepšení: hlediště bylo poněkud prodlouženo a byl rozšířen počet sedadel. Schulz navíc spojil Prozatímní divadlo, stojící v sousedství, s budovou Národního divadla: v Prozatímním tak vznikly pomocné prostory a zkušebny. V rámci rekonstrukce byla provedena modernizace osvětlení (podílel se na ní F. Křížík), vytápění i ventilace. Schulz svůj slib beze zbytku splnil: Národní divadlo mohlo být znovu slavnostně otevřeno dne 18. 11. 1883.

Po celou dobu rekonstrukce (1881–1883) se hrálo bez přerušení v Prozatímním divadle. Poslední představení se tu konalo dne 14. 4. 1883: byla uvedena Smetanova opera „Prodaná nevěsta“. Herci se rozloučili s obecní epilogem, který napsala E. Krásnohorská a recitovala O. Sklenářová-Malá. Zahajovací den 18. 11. 1883 v Národním divadle vyvrcholil uvedením Smetanovy opery „Libuše“ v titulní roli s M. Sittovou.

Národní divadlo v Praze otevřelo své brány pro širokou veřejnost po 33 letech od ustavení Sboru pro vybudování ND, po 21 letech od otevření Prozatímního divadla a dva roky po požáru. Dávny

sen našich obrozenců, zejména J. K. Tyla, se podařilo splnit. Avšak ani pražští Němci nezaháleli a v místech někdejšího dřevěného Novoměstského divadla si v letech 1886-1887 vybudovali „Nové německé divadlo“ (dnešní Státní operu) – rovněž v novorenesančním slohu. Že tím nevyvrátili spekulace o německém podílu na požáru Národního divadla, ale spíše naopak, je nasnadě.

29. 8. 2011

PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK

• • • PODSTATA DEMOKRACIE

Obecné pojmy si každý vykládá individuálně, podle své duševní úrovně, které dosáhl na základě výchovy a životní zkušenosti. Platí to i pro demokracii. Jde také o obecný pojem, mající svůj původ v antickém Řecku. Městské státy řecké byly spravovány přímou demokracií na shromážděních všech občanů. Proslulosti mezi těmito městskými státy dosáhly Athény a jejich demokracie čili lidovláda.

V Athénách byl do 5. století př. Kr. občanem jen ten, kdo zde vlastnil půdu, pozemek. Vlastnictví půdy vázalo člověka k místu, kde žil. Perikles, za jehož působení v letech 444–429 př. Kr. došlo k velikému rozkvětu města, se zasloužil i o změnu v udělení občanství a z něho plynoucích práv a povinností. Od doby Perikleovy byl athénským občanem ten, kdo se v Athénách narodil z rodilých Athénanů. Právo rodu tedy nahradilo právo majetkové, pozemkové. Z athénské občanství byli vyloučeni otroci, propuštěnci a cizinci, jako osoby nedůvěryhodné, o něž nebylo možno opírat prospekth athénské obce – polis.

Antické Řecko znalo jen přímou demokracii, bez zastupitelského systému moci. Přímá demokracie je ovšem možná při omezeném počtu občanů. Při velkém počtu občanů možná není. A je to už ve starověku zastupitelský systém moci, který demokracii znekalitňuje. Připomeňme si názor H. G. Wellse, jenž se vztahuje k římskému občanství: „Spolu s růstem římského občanství (od r. 89 př. Kr.) se kradla do politického života nepředvídaná slabost a lidové shromáždění na Forum romanum se stávalo čím dál tím více shromaždištěm politických šmoků a městské lůzy a čím dál tím méně zástupcem obyčejných, řádných občanů.“ (Dějiny světa, str. 325)

Americká demokracie pak po celé své trvání prokazuje velmi nízkou kvalitu právě tohoto zastupitelského systému moci. Už spolutvůrce 1. federální ústavy Spojených států amerických, Alexander Hamilton (1757–1804), řekl to, co má platnost setrvalou, a proto stojí za citaci: „Lid si nepřeje obvykle nic jiného, než dosažení blaha, ale při jeho hledání se často mylí. A lze se jen divit, že se nemylí častěji, protože je neustále pronásledován útoky parazitů, obklopen léčkami, které mu neustále strojí tolik lidí chamtivých a bez prostředků, dennodenně úmyslně klamán těmi, kdo mají jeho důvěru, aniž si ji zasluhují, nebo kdo se snaží si ji spíše získat, než aby se jí stali hodni.“ Na svou otevřenost doplatil. Byl zavražděn.

Vezmeme-li v úvahu skepsi Hamiltonovu i stav v dnešních parlamentech, dospíváme k názoru, že slabiny demokracie tkví především v zastupitelském systému moci a jsou trvalé. Padesát let po Hamiltonově výroku definoval demokracii Abraham Lincoln (1809–1865) jako vládu lidu, lidem a pro lid, aniž jakkoliv vymezil občanství. To je také rozdíl mezi starověkou a současnou demokracií. Je nutno připomenout, že ani přímá demokracie s vymezeným občanstvím nebyla chápána jako ideální společenské zřízení. Platon ji klade za jedinou vládu, ale před oligarchií.

Rozšířené, moderní pojetí občanství přináší s sebou velké problémy co do kvality rozhodování. Rovnost v rozhodování se potýká s nerovností mezi lidmi. Je životem prověřeno, že vysokých mrav-

ních kvalit, a z nich především zodpovědnosti, dosahuje poměrně málo lidí. Důležitým předpokladem zodpovědnosti je schopnost ovládat se. Schopnost ovládat se není jen záležitostí volní, ale i rozumovou a citovou. Tento osobnostní faktor je pak ještě ovlivňován mírovou správných informací, tedy faktorem vnějším. Toto vše hraje roli v politické, sociální i hospodářské demokracii čili lidovládě.

Vstoupili jsme do minulosti pouze proto, abychom si ujasnili hloubku a spletitost současné vlády lidu, lidem a pro lid. Minulostí není pro nás ovšem jen to, co se odehrálo v dávných dobách, ale i to, co se stalo poměrně nedávno, po 1. světové válce (1914–1918). Tyto události měly výrazný podíl na utváření názoru na demokracii u našich dvou prvních prezidentů – T. G. Masaryka a E. Beneše. Je nutno konstatovat, že tyto dvě osobnosti se navzájem doplňovaly, ve svých politických cílech byly shodné, nikoliv protikladné. Masarykova životní zkušenost byla doplňována životním elánem o 34 let mladšího Beneše. Přibližme si pojetí demokracie Dr. Edvarda Beneše, vzdělaného v sociologii a mezinárodním právu.

Podle Beneše je demokracie systém etický, zahrnující boj jako základní a jediný princip sociálního vývoje. Benešův postoj k demokracii krystalizoval na pozadí takových jevů, jakým byl sociální-fašismus a marxistický komunismus. Podle Beneše má marxistický komunismus některé společné rysy s fašismem, jiné s demokracií. Demokracie nepopírá – dle Beneše –, že ve společenském vývoji hraje činitel boje značnou roli, ale trvá na tom, že vedle tohoto činitele je tu další, rovnocenný činitel: spolupráce, diskuse, dohoda, sociální sympatie, přitažlivost. Vývoj a společenské dění musí počítat s oběma činiteli, musí provádět syntézu boje a spolupráce. Společenské střety nelze řešit jen bojem, ale také rozumovými prostředky.

V demokracii není primární a podstatné pro další vývoj násilí, nýbrž morální síla, která při ideovém a zájmovém konfliktu musí být užita na prvním místě a má vždy mít přednost před násilným postupem. Beneš zdůrazňuje v této souvislosti dalšího činitele, a to je náboženství, náboženské pojetí života. Opomíjet tohoto činitele je sociologicky, tj. vědecky, chybné. „Demokracie jako systém politický a myšlenkový systém duchovní svobody a tolerance nemůže být protináboženská.“ (Demokracie dnes a zítra, str. 150) V tomto směru se demokracie principiálně rozchází s marxistickým komunismem, který je důsledně ateistický.

Fašismus, nacionálsocialismus i marxistický komunismus jsou ve své podstatě režimy protiindividualistické. Jedinec v nich podléhá kolektivitě: straně, třídě, společnosti, národu, státu, rase. Na tyto kolektivy se pohlíží jako na základní a svrchovaný prvek sociálního soužití. Ve své činnosti, ve svém vývoji a žití je jedinec závislý na kolektivitě. Ona je prvotní, jedinec druhotný. Totální manipulace s jedincem vyžaduje přízpusobivost jedince, a proto tuto přízpusobivost vyzvedává a hodnotí jako nejvyšší kvalitu člověka.

Demokracie je individualistická. Vychází z vědomí jednotlivce a považuje ho za prvotní a základní článek. Kolektivita je složena z jedinců, logicky je tedy druhotná. Problém priority se odráží ve svobodě jedince. V autoritativních režimech je individualita omezena kolektivitou, v demokracii ne. V demokracii je rozhodující pro svobodu jedince jeho kvalita. Útok na kvalitu jedince je tedy útokem na jeho svobodu. (Aktualizujme. Útok na kvalitu jedince je zcela zřetelný ve všech státech, které podlehly marxistickému komunismu. Po jeho odbourání se na tomto útoku podílí vedle médií především rafinovaná manipulace s měnou, plodící nezaměstnanost.)

Zkoumáme-li dějiny lidstva, narážíme na nepřetržité doteky jedince a kolektivity. Člověk byl a je tvor společenský, žije s druhými a uprostřed nich. „Bez druhých mohou žít jen svatí a blázni,“ říká Romain Rolland, známý francouzský intelektuál. V násilném podřízení jedince kolektivitě se ztotožňuje marxistický komunismus s fašismem a sociálnacionalismem. Od obojího se liší důsledným ateismem a odkulturněním internacionalismem.

Pojem komunismus je historicky starší než marxismus a také je obsahově širší. Zahrnuje komponenty, vztahující se ke společenskosti člověka, bere v úvahu socializující funkci každého společenství. Kde jinde by se člověk měl učit vzorům chování, ne-li mezi lidmi? Anomalie ve vývoji jedince z nedostatečného kontaktu s druhými jsou známé a nelze je nebrat v úvahu. Význam společenství pro kvalitu jedince je velký. Je uznáván již ve starověku takovými mysliteli, jako byli Platon a Aristoteles. Zdůrazňují jej i klasikové pedagogiky J. A. Komenský, H. Pestalozzi aj. Není tedy divu, že se k němu hlásí i Ludwig Feuerbach (1804–1872), předchůdce Karla Marxe (1818–1883). Feuerbach mluví o člověku jako o tvoru společenském čili komunistickým: komunistický má u Feuerbacha též význam jako společenský.

Marxovo učení svou třídní nenávisť s třídním bojem doslova otrávil společenskost člověka. Toho si byl vědom už koncem 19. století T. G. Masaryk. „Dvou nepřátelských tříd není a není toho boje, který Marx vyžaduje,“ oponuje Masaryk v Otázce sociální. I velmi opatrný kritik Marxe, Raymond Aron, doznává, že pokud občané nevěří v existenci tříd, třídy neexistují, neboť jsou určovány uvědoměním si protikladného postavení skupin ve společnosti.

Edvard Beneš si byl vědom při promýšlení demokracie této paralely jedince a společnosti. Říká, že z hlediska etického nelze tuto paralelu řešit jinak než přiznat jedinci hodnotu základní, od níž se odvíjí hodnota celku. Ta je pak zřejmá z toho, do jaké míry zachovává svobodu pro zdravý vývoj jedince. Nikoli tedy svobodu ledasjakou, např. k sebezničení či dokonce ke zločinu. Beneš také ví, že jedinec je omezován svým egoismem. Proto musí mít společnost, v níž jedinec žije, dostačující míru vlivu, aby proti vrozenému egoismu jedince udržovala pořádanost celku a spravedlnost dle zákona. „Zákon by neměl podléhat ideologii a mocenské elitě,“ míní Beneš.

Z nevyváženosti vztahu jedince a společnosti rostou dvě velká, protichůdná nebezpečí. Lze je přirovnat v přírodě k povodni a ničivému suchu. Při první krajnosti, při totalitě moci, je stupeň individuální svobody velmi nízký. Tak bývalo za starověkých tyranii, tak je v posledních stoletích za totality strany, třídy, státu. Jestliže naopak je stupeň individuální svobody velký, upadá společnost do anarchie. V obou případech jde o velké neštěstí pro současníky. Problém lidské svobody nelze řešit ani totalitou, ani anarchií.

Z tohoto pohledu přistupovali naši první dva prezidenti k demokracii jako k jedinému řešení moci v současném státě. Beneš říká v roce 1939: „Celý historický vývoj lidstva je gigantickým, hrdiným bojem za uskutečňování neustále vyšší a spravedlivější, sociálně a mravně pokročilejší a svobodnější lidské osobnosti, která by však současně svou vysokou mravní úrovní měla činiti zadost svým povinnostem ke státní autoritě, ke společnosti jako celku.“ (Citované dílo, str. 196) Neříká nic nového. 2400 let před ním toto vyslovil ve svých Zákonech Platon.

Po druhé světové válce však bere cesta k mravně pokročilejší a svobodnější lidské osobnosti za své. Válkou vyčerpané lidstvo hledá sice lepší variantu pro svůj život, než je stranická demokracie, nachází však pouze lživé učení o tom, jak dosíci ráje násilím: třídním bojem a diktaturou proletariátu. Svět byl sice rozdělen na dvě části, ale v obou probíhá též proces: odduchovnění, zmateriálování jedince a společnosti. Stranická demokracie se tak stává mostem mezi monarchiemi a celosvětovým státem odduchovněných a odnárodněných individuí.

Světová finanční oligarchie manipuluje dnes lživě i takovou duchovní velmocí, jako je katolická církev. Katolické chrámy se mění v divadelní sály, média rozševávají místo lásky a porozumění nenávisť. Postupně se naplňuje vize Alexise de Tocquevilla z 19. století, podle níž budoucí totalitní moc, vzešlá ze stranických demokracií, bude vládnout zcela znehodnocenému jedinci: bez vlastní vůle, pudového, neschopnému lásky a soucitu.

Nenávisť otrávená společenskost se mění v antispoolečenskost, v krutý individualismus, který vede pouze k „osamělému davu“. Světový superstát potřebuje vnějškově řízeného člověka – bez duchovního rozměru. Ani tato via mala, cesta zla, nás však nezbaňuje vědomí, že jsme byli stvořeni k pravému opaku: dobru, lásce a ušlechtilosti. Je to staré vědomí lidského rodu, jednotného, v úžasné rozmanitosti individualit všech ras a národů. Už přece Sokrates učil, že dobro lze poznat a úkolem člověka je konat toto poznané dobro. Kristova oběť není marná. Svítí na cestu Lásky, která je jediná schopna učinit naši krásnou planetu bezpečnou pro každého, kdo se zrodil člověkem.

DOC. PHDR. MARIE ŘEHOŘKOVÁ

SDĚLENÍ ČTENÁŘŮM SN
Všech osm dílů knihy Antonína Bělohoubka *Hořké medicíny* se prodává za sníženou cenu 400 Kč. Objednávky lze posílat na adresu SN.

REDAKCE

Svobodné noviny na internetu

YDAVATEL A ŠÉFREDAKTOR: PHDR. ROSTISLAV JANOŠÍK • ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA: ING. VLADIMÍR VESELÝ • PÍSEMNÝ KONTAKT: PŘETLUCKÁ 31, 10000 PRAHA 10 • ☎ 223 012 252 • FAX: 274 815 072 • E-MAIL: SVOBODNE.NOVINY@SEZNAM.CZ • CENZURA JE NEPŘÍPUSTNÁ. • PUBLIKUJEME INÁZORY, KTERÉ NEMUSÍ BÝT SHODNÉ SE STANOVISKEM REDAKCE. • ZA OBSAH ČLÁNKŮ A REKLAM ODPOVÍDÁ AUTOR.

www.i-sn.cz